

Az első emlékem, hogy állok a villamoson, és egy szemüveges bácsi üvölt velem. A derekáig érek. Világos nadrágban van. A bal combján sötét folt, olyan, mint egy kukásautó. Vagy malac. Anya is üvölt a bácsival, aztán a következő megállónál leszálunk, gyalog megyünk. Anya felvesz, hazáig cipel. Járása elringat, lecsukódik a szemem. A bácsit látom, ő most kisgyerek, és én vagyok az apukája.

A szüleim szerint akkoriban mindennapos volt az ilyesmi. Bárhova mentünk, nagy hatást tettem az emberekre. Általában irritáltam őket, és ennek hangot is adtak. Már az újszülött osztályon függönnyel takartak el a többi csecsemőtől, mert ha egy baba meglátott, azonnal sírni kezdett.

Édesanyámék nem értették a viharos reakciókat, ők nem láttak rajtam semmi szokatlant. Orvosi vizsgálatokra hordtak, hogy megtudják, mi a baj velem. Mindenhol ugyanazt az eredményt kapták: a gyerek kívül-belül teljesen egészséges.

Még nem töltöttem be a kettőt, amikor anyai nagyanym azt kérte, ne vigyenek oda többet. Édesapám szülei akkor már nem éltek, így hármásban maradtunk.

Szüleim tanácstalanok voltak. Egyre jobban féltettek az emberektől. Aki egy totyogóssal kiabál, egy nagyobb gyereket talán meg is ütne.

Négyéves koromban lefóliázták a családi Opel hátsó ablakait. Ha mennem kellett, így utaztam, elbújva a világtól. Apa azt mondta, én vagyok a legfiatalabb gengszter a városban.

Óvodába, iskolába nem jártam, magántanuló lettem. A tanárim nagyon szerettek. Később tudtam meg, hogy a bemutatkozó beszélgetésen szüleim fényképet mutattak nekik rólam, és csak azt vették fel, aki mosolygott, amikor meglátott. A háziorvosomat is így választották. Ő nemcsak gyógyítani jött, hozott nekem bárányhimlőt és mumpszot is. Apa azt mondta, túl kell esni ezeken, más gyerekek a barátaiktól kapják el.

A gyerekeknél a fényképes trükk nem működött, személyesen kellett kísérletezni. Két kislány sírva fakadt, amikor meglátott. Egy fiú szándékosan kitörte a játékkatonám lábát, akkor én sírtam. A szüleim nem próbálkoztak tovább.

A következő években minden nap ugyanúgy telt. Tanulás, evés, tévénézés, napi fél óra torna. Jó időben húsz perc napozás a világítódvarra néző erkélyen. Délutánonként, a tanórák után egy nyugdíjas tanítónő vigyázott rám.

A szüleim néha játszottak velem, de legtöbbször otthon is dolgoztak. Sokba kerültek a magánórák, mellékállásban családi házakat, üdülőket terveztek. Akkor unatkoztam legjobban, amikor otthon voltak.

Pár évvel később beköttettük az internetet. Édesanyám nem akarta, de az ügyfelek elvárták tőlük, hogy e-mailen is elérhetők legyenek. Hónapokon keresztül elszántan kutattam a neten, hátha magyarázatot találok a helyzetemre. Nem jártam sikerrel. Kérdezni nem merem; a kommentek, amiket a weboldalakon olvastam, megerősítették bennem, hogy el kell bújni az emberek elől.

MARGETIN István

SZÜÜRKE

Úgy éreztem magam, mintha az egész életem az Opel hátsó ülésén élném; sötétített ablakon keresztül néztem a világot.

Tizenöt voltam, amikor egy csütörtök délután, angolóra alatt csöngtetek. Ilyen még sose történt. A tanárim saját kulcsot kaptak, más pedig nem járt hozzánk. Mrs. Kate is meglepődött. A bejárat felé fordult, de ülve maradt. Csendben vártunk, hátha az ismeretlen látogató feladja.

Újra csöngtetek. A tanárnő azt mondta, maradjak a szobában. Kiment, behajtotta maga mögött az ajtót.

— Te mit keresel itt? Honnan tudtad, hogy itt vagyok? — hallottam Mrs. Kate-et.

— Megnéztem a naptáradban. Nem para, ugye? Beülnénk a csajokkal a Starbucksba, kéne egy kis pénz — válaszolt egy idegen lányhang.

Ötéves korom óta nem találkoztam lánnyal. Felgyorsult a pulzusom, alkaromban, halántékomban lüktettek az erek. Lábujjhegyen az ajtóhoz osontam. Kikukucsáltam.

A tanárnő a táskájában keresgélt, amikor a lány észrevett. Az arcomból kiszaladt a vér, a lábam remegni kezdett. Tudtam, mindjárt kiabálni fog. Behúzott nyakkal vártam a haragját. A szemembe nézett, elpirult, rám mosolygott.

A bejáratú ajtó csapódására eszméltem. Egy ugrással visszaértem a székhez. Mrs. Kate leült velem szemben. Bocsánatot kért, és megígérte, többet nem fog ilyen előfordulni. Amikor megértettem, hogy ez mit jelent, a gyomrom hirtelen kemény, fájdalmas csomóvá változott. Lehajtottam a fejemet.

A tanárnő azt hihette, haragszom rá, mert azonnal befejezte az órát, házi feladatot sem adott. Miután összepakolt, kikísértem.

A bejáratú ajtó ablakának sarkában egy papírlapot láttam meg. Gyorsan kinyitottam az ajtót.

— Csókolom, Kati néni! — kiáltottam az elsiető tanárnő után. Mikor eltűnt a lépcsőfordulóban, megnéztem a cetlit. Egy név és egy mobilszám volt rajta. Petra.

A lány mosolya nagyon bennem maradt. Ha lehunytam a szemem, tisztán láttam magam előtt. A teraszon fekve és elalvás előtt is felidéztem a képet, vele is álmodtam. De felhívni nem mertem. Napokon át gyűrögtem a telefonszámát, végül hétfő délután csörgettem meg. Kedden volt a következő angolóráim, féltem, ha addig nem keresem, talán az édesanyjával üzen majd.

Közel egy órán át beszélgettünk. Nem tudom, miről, az első és utolsó mondatára emlékszem csak. Jó, hogy hívtál, mondta az elején, és a végén megkérdezte, felhívom-e másnap is. Természetesen felhívtam. Másnap is, és a héten minden délután. Leginkább ő beszélt. Elmondta, mi történt az iskolában, hogy mit csinált sulis után. Csukott szemmel hallgattam, elképzeltem, hogy ott vagyok vele.

— Átmehetek jövő héten? — kérdezte pénteken. Nem tudtam, mit válaszoljak. — Szeretnék találkozni veled — tette hozzá.

— Hétfőn három és öt között egyedül vagyok itthon — mondtam végül. Mielőtt észbe kaphattam volna, Petra annyit mondott, oké, akkor hétfőn, és letette a telefont.

Egész hétvégén a randira készültem. Életemben először vártam egy másik emberrel való találkozást. Megkértem édesapámat, hozzon narancslevet és kólát. Meglepett, mert nem szerettem a szénsavas italokat, de nem mondott nemet.

Szombat este megkérdeztem édesanyámat, szerinte jól állna-e nekem egy ing. Ahogy az arcomat fürkészte, elvörösödtem. Egy idő után bölintott, és megsimogatta a fejemet. Másnap hozott két inget. Azonnal felpróbáltam őket. A tükör előtt állva kihúztam magam. Elégedett voltam a látvánnyal, idősebbnek tűntem. Anyának mosolygott a szeme, ahogy végigmért, de aztán elfelhősödött a tekintete. Sajnáltam, hogy nem vigasztalhatom meg, de tudtam, ha mesélnék neki Petráról, megijedne.

Hétfőn három után pár perccel megszólalt a csengő. Petra mosolygott, és puszival köszönt. Égett az arcom, ahol hozzáért. A születésnapom óta nem kaptam pusztit, akkor is csak édesanyámtól.

— Jó az inged — mondta. Megfogta a kezem, behúzott a szobámba, és leült egy székre. Megvárta, míg én is leülök. Közel húztam hozzá a székem, hátha újra megérint.

— Amúgy... Tulajdonképpen neked mi bajod? — kérdezte. — Semmi, miért? — vontam meg a vállam.

— Ne izélj már, tudod, hogy mire gondolok. Anya mondta, hogy nem mehetsz emberek közé. Azt vágod, hogy ez nem normális?

— Vágom, persze, de nem tudunk mit csinálni. Kérsz valamit inni? Kóla? Narancslé?

— Nem, kösz, inkább mesélj — mondta, és előrehajolt. — Csak annyi, hogy nem hagynak békén az emberek. — Nem értem.

Gondolkodtam, hogyan magyarázhatnám el neki egyszerűen. Az előző esti film jutott eszembe; egy jelenetben belvárosi teret mutattak járkelőkkel.

— Láttál már olyat, hogy két idegen szó nélkül elmegy egymás mellett az utcán? És egymásra se néznek? — kérdeztem.

— Persze. — Na, velem ilyen sose történt. Ahogy megláttak, rögtön rám szállt mindenki. Páran jó fejek voltak, mint te, de a legtöbb belém akart kötni. Üvöltöztek, meg minden.

— De miért? — Passz.

Azt sem értem, te miért vagy velem ilyen kedves, tettem hozzá fejben.

— És akkor tényleg soha nem mész sehova? — Csak az erkélyre, ha jó idő van.

Összeráncolta a homlokát, és a szőnyeget nézte. Amíg gondolkodott, kimentem a konyhába poharakért, üdítőért.

— Mikor szoktak lefeküdni a szüleid? — kérdezte, amikor visszaértem.

— Tíz körül már alszanak. Miért? — Van egy ötletem. — Micsoda? — Este meglátod. Fél tizenegyre itt vagyok, most el kell intéznem pár dolgot. Puszi! — mondta, és elrohant.

Felhajtottam egy pohár kólát. Nem ízlett, az üveget visszatettem a hűtőbe.

Fél tizenegy előtt pár perccel kilopódtam az előszobába. Hamarosan halk kopogást hallottam. Kinyitottam az ajtót.

— Ezt vedd fel! A bátyámtól nyúltam — suttopta Petra, és egy fekete pulóvert nyomott a kezembe. — Hajtsd fel a kapucnit! Így nem lát majd senki.

— Hova megyünk? — Majd meglátod. Gyere!

Bent tartott lélegzettel húztam be az ajtót. A zárnyelv kattanása visszhangzott az üres lépcsőházban. Megálltam, hosszan figyeltem, de nem hallottam mozgást a lakásból. Petra oldalba bökött. Elindultunk.

Kézen fogva mentünk, én a fal mellett, ő kívül. Mikor egy kutyasétáltató rám nézett, elfordítottam a fejemet, megszorítottam Petra kezét, és húzni kezdtem. Ő is felgyorsított, közben halkán nyugtatott, nincs semmi baj. Néhány utcányit mehettünk, amikor Petra szólt, hogy megérkeztünk. Kinyitotta a kaput, és felvitt a háztetőre.

— Innen mindenkit láthatsz, de téged nem lát senki — mondta büszkén. Körbevezetett, még mindig fogtuk egymás kezét. — Na, milyen vagyok?

Amíg a szavakat kerestem, Petra közelebb húzott a tető szélehez.

— Azt nézd! Az ott egy meditációs központ, ilyenkor szoktak végezni. Egyszer én is kipróbáltam, jó fejek, csak uncsi a sok ücsörgés. Meg elszibadt a lábam — mesélte.

A központból színes csoport áradt ki az utcára. Szótlatlanul figyeltem az embereket, lenyűgözött a sokféleségük. Fesztelenül beszélgették, boldognak tűntek.

Az autónk jutott eszembe. Abból is szívesen bámészkodtam, de apa sosem mert félreállni, így semmit nem tudtam rendesen megnézni. A tetőn nyugodtan nézelődhettem.

Petra hozzám bújt. Ezer hangya szaladgált az oldalamon, ahogy átöleltem.

— Köszönöm — mondtam neki. Rám nézett. A karomban égett a vér, az izmaim megfeszültek, ahogy felé hajoltam. Barackizú volt a csókja.

A háztető lett a törzshelyünk. Hetente többször felmentünk, és az embereket néztük. A borbár vendégeit, a parkban alvó hajléktalanokat, a kutyásokat, a meditációs csoport tagjait. Egy este szokatlanul hűvös volt. Átkaroltam Petrát, és a hátát simogattam, hogy átmelegedjen. A központ kapuján magányos férfi lépett ki; a sárgás lámpafényben arca keletinek tűnt. Megállt az épület előtt, felemelte a fejét, és felénk fordult. Ösztönösen a ka-

pucnimért nyúltam, de félúton megállt a kezem. Már késő volt elbújni. Egyenesen a szemembe nézett, mintha átlátott volna a sötétségen. Amíg fogva tartotta a tekintetemet, a fejem tetejéről kellemes, bizsergető meleg indult el lefelé. Amikor az érzés a lábujjaimhoz ért, a férfi lassan bölintott, és elment.

Aznap éjjel különös álmom volt. Fűves hegytetőn álltam, tiszta ég alatt. A horizonton kisebb-nagyobb csúcsok, fenyőerdők, virágos rétek. Körülöttem vékony fátylak lebegtek a szélben. Közelebb húzódtak hozzám, átlátszó gömbbe zártak, és a magasba emeltek. Lassan elindultunk a mező fölött. Ahogy forgolódtam, észrevettem, hogy az egyik fátyol el van szakadva. A résen át kemény arcát mutatta a táj. Éles sziklákon, fekete felhők alatt üszkös facsonkokat láttam. Megfogtam a szakadt fátylat. Távoli üvöltések, állati sikolyok hangja szűrődött át rajta. Végigsimítottam. Amikor ujjaim a lyuk széléhez értek, durva erő taszított hátra. Arra ébredtem, hogy a tudómból kiszorult a levegő, mintha a hegytetőről zuhantam volna a matracra. Zihálva ültem fel. Megvártam, míg lecsillapodik a légzésem, aztán kimentem a fürdőszobába. Megmostam az arcom, a csap alá hajolva ittam. Kezemben a törölközővel leültem a kád szélére. Forgattam, téptem a fehér pamutot, próbáltam elszakítani. Nem engedett. Találtam egy kilógó cérnaszálat, kihúztam, és az ujjamra tekertem.

Visszamentem a szobámba. Amikor elaludtam, újra a hegy fölött találtam magam. A szakadt fátyolhoz fordultam, az ujjamról lefejtettem a cérnát. Bal kezemben tűt éreztem. Óvatosan bevarrtam a rést.

Reggel szokatlanul nyugodtan ébredtem. A fejemben idegen csönd volt, mintha hirtelen kikapcsoltak volna egy, addig folyamatosan duruzsoló rádiót.

Délután Petra nem vette fel a telefont. A harmadik próbálkozás után feladtam, és lementem a parkba. A fűre terítettem a pulóverem, ráültem, a hátamat egy fának támasztottam.